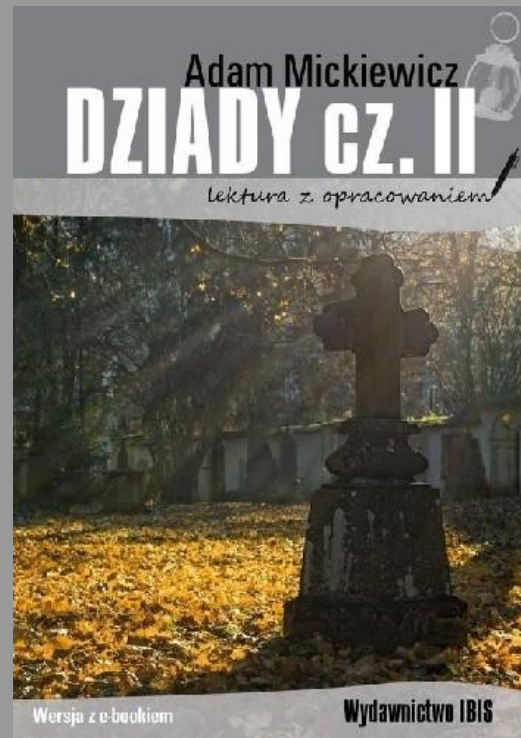


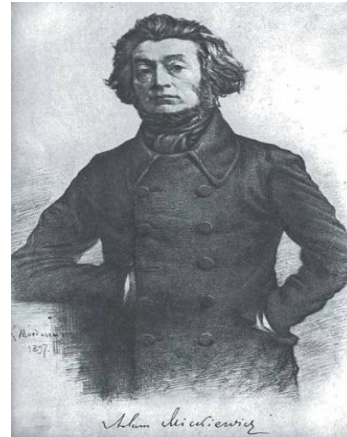
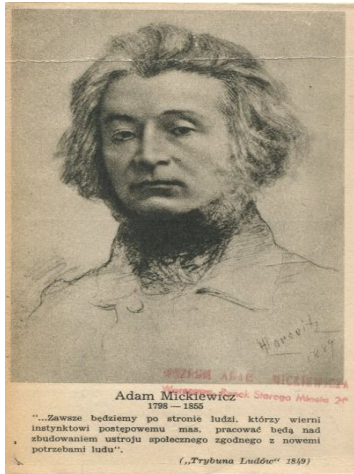
DZIADY

CZĘŚĆ DRUGA



Autor

Autorem jest słynny polski pisarz Adam Mickiewicz. Utwór został wydany w 1823 roku w drugim tomie Poezji wraz z wierszem *Upiór* i dramatem *Dziady* część czwarta.



Dziady jako obrzęd ludowy

Był to przedchrześcijański obrzęd zaduszny, którego istotą było „obcowanie żywych z umarłymi”, a konkretnie nawiązanie relacji z duszami przodków (których inaczej nazywano dziadami). Okresowo powracającymi do swych dawnych siedzib. Celem działań obrzędowych było pozyskiwanie przychylności zmarłych, których uważano za opiekunów w sferze płodności i urodzaju.



CO TO SĄ DZIADY?

Dziady- przedchrześcijański, słowiański obrzęd zaduszny, którego istotą było obcowanie żywych z umarłymi, a konkretnie nawiązanie relacji z duszami zmarłych przodków. Podczas tego obrzędu składano ofiary pokarmów (miód, kasza, jajka, wódka). Po dzisiaj w niektórych regionach wschodniej Polski, na Białorusi, Ukrainie i części Rosji kultywowane jest wnoszenie jedzenia w dwojakach.



Dlaczego warto przeczytać „Dziady” część II?

Warto przeczytać drugą część "Dziadów" nie tylko ze względu na to, że uczy moralności, lecz także chociażby dlatego, że opisuje cały pogański obrządek przywoływania zmarłych, który jak wiadomo był wtedy zakazany przez kościół katolicki. Postaci przywoływane przez Guślarza charakteryzują się trzema różnymi grzechami, tak ciężkimi że nawet po śmierci nie sposób uciec od ich konsekwencji. Pełnię życia osiąga tylko człowiek szczodry oraz nieobojętny na uczucia innej osoby. Za to osoba egoistyczna, nie dostrzegająca cudzej krzywdy jest potępiona oraz nie może liczyć na zbawienie. Bardzo ciekawy w powieści jest też sam opis dziadów. Czytając ją można łatwo zobrazować sobie całe zdarzenie.

O czym opowiada książka?

Akcja toczy się w Dzień Zaduszny w kaplicy, gdzie zebrała się grupa ludzi z pobliskiej wioski. Trwa ludowy obrzęd Dziadów, któremu przewodniczy Guślarz, który przywołuje duchy zmarłych osób, które nie mogą po śmierci zaznać wiecznego spoczynku. Duchy te odbywają karę za błędy i przewinienia popełnione za życia. W zamian za pomoc dusze udzielają porad, pouczają ich jak żyć.

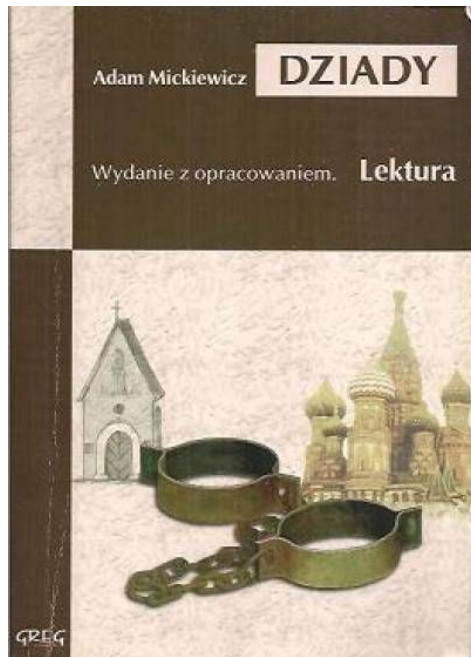
Pozostałe informacje i fragmenty „Dziadów”

Ciemno wszędzie, głucho wszędzie,
Co to będzie, co to będzie?”

Bo słuchajcie i zważcie u siebie,
Że według Bożego rozkazu:
Kto nie doznał goryczy ni razu,
Ten nie dozna słodczy w niebie

Bo kto nie był ni razu człowiekiem,
Temu człowiek nic nie pomoże”

Na głowie ma kraśny wianek,
W ręku zielony badylek,
A przed nią bieży baranek,
A nad nią leci motylek”.



Właściwy tekst dramatu poprzedza przedmowa Adama Mickiewicza, w której poeta przedstawia sytuację historyczną, jaka wpłynęła na powstanie dramatu.

Najważniejszy, zdaniem poety, jest tu wątek cierpienia narodu pod jarzmem niewoli rosyjskiej.

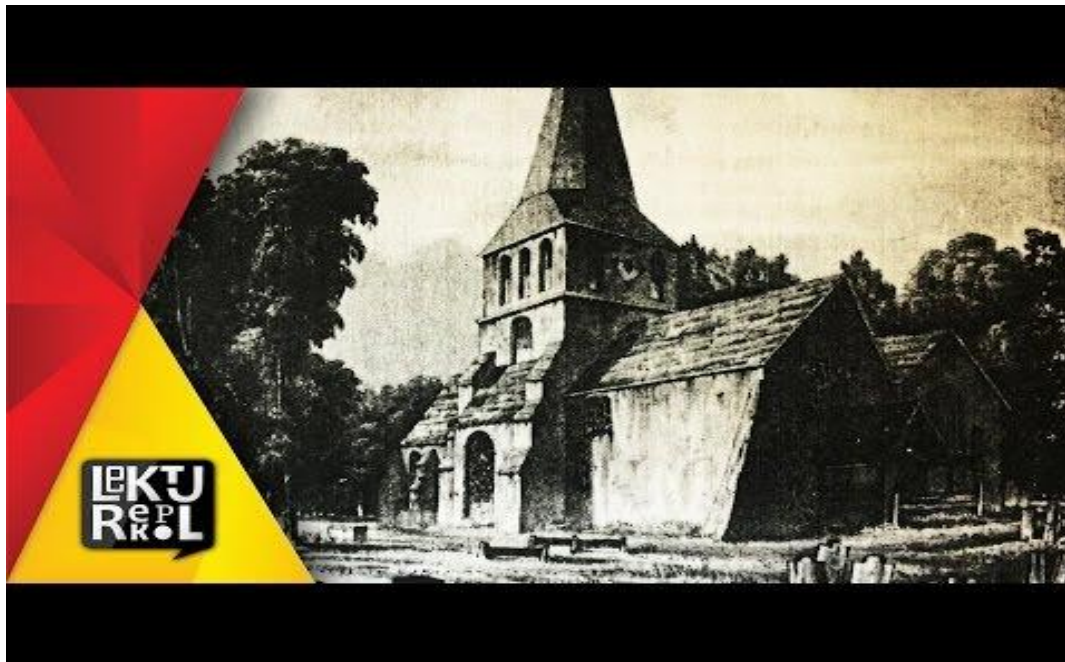
Zdaniem poety to właśnie Nowosilcowa ponosi winę za największe cierpienia młodych Polaków, będąc inicjatorem i uczestnikiem śledztwa przeciwko nim.

Utwór poprzedzony został również dedykacją, która ma uczcić pamięć zesańców, którzy stracili życie w wyniku represji carskich

Przedstawienie teatralne utworu.



Streszczenie powieści „Dziady cz. II”



Koniec

Prezentacje wykonali:

Olga Wiśniewska

Milena Grobelska

Marcelina Lidmann

Małgorzata Skibińska

Julia Buchholz

Kacper Kamyszek

